

Astrantiam majorem nostram sic ponas.
 ~~~~~

Astrantia major L. var. alpestris Eins. et

F. Schultz in Archiv. de flor. I. p. 220.

Syn. A. major Vis. fl. dalm. l. c. excl. syn. et

icon. praeter Alsch. fl. padr. p. 245. — A. bava-

rica F. Schultz in bot. zeit. 1858 p. 161. — A. alpi-

na Dion. Stur monogr. Astrant. Wien 1860 p. 26.

A. gracilis Rehb. filic. st. germ. XXI p. 3, non Barth.

Icon. Rehb. fil. l. c. tab. IV. fil. Moris. hist. pl. sect. IX. t. 4

Hab. in pratib. siccis elatioribus Sveto-Brdo mont. Vellebit ^{p. 2}
 — unde misere Alschinger et Tommasin. Fl. palladi
 aut rosei. Fl. aestate. 4.

Obs. Planta nostra e statione elatiore et aprica, sicciore
 omni ex parte minor est A. majore L., a qua, dile-
 gentissime comparata, non differt. Rugae fructus
 tamen in hac tamen in specie ad medium fructum ob-
 tusa, solum in parte superiore latius, secus ac
 dictum fuit in diagnosi Fl. dalm. — A. gracilis Barth.
 nil est nisi forma gracilior ex loco umbrato et tami-
 do. A. carniolica Wulf., quod probavit cl. Stur, qui
 illius plantae specimen Barthlingianum vidit et
 contulit.